

Το φαινόμενο της εγκληματικότητας στη σύγχρονη εποχή

Συνέντευξη του Γεωργίου Χλούπη^[1], Λέκτορα Νομικής Σχολής Ευρωπαϊκού Πανεπιστημίου Κύπρου, στην δημοσιογράφο Αγγελική Καρδαρά

❖ Κύριε Χλούπη, ποιοι είναι οι προβληματισμοί σας, στο πλαίσιο της σύγχρονης εποχής για το έγκλημα και το φαινόμενο της εγκληματικότητας στην Ελλάδα και διεθνώς; Ποιες μορφές εγκληματικότητας απασχολούν περισσότερο την επιστημονική κοινότητα;

Καλησπέρα κ. Καρδαρά και ευχαριστώ.
Ο βασικός μου προβληματισμός είναι ο ΑΤΟΜΙΣΜΟΣ. Ζούμε και εκτιμώ ότι όσο περνάνε τα χρόνια αυτό θα εντείνεται, σε μια κοινωνία όπου χάνεται το νόημα του όρου «κοινωνία» και περνάμε σε μια διάσταση αύξησης του ατομισμού και της αδιαφορίας. Σε μια κοινωνία αυτιστική, από το «εμείς» στο «εγώ» και μάλιστα στο εγώ της ευδαιμονίας που ταυτίζεται με την κατανάλωση και την ευδωδή των ατομικών στόχων και όχι των κοινωνικών. Σπάνε έτσι οι κοινωνικοί δεσμοί, μειώνεται το κοινωνικό κεφάλαιο και η συλλογική αποτελεσματικότητα, αμβλύνεται η κοινωνική συνεκτικότητα. Όταν οι δεσμοί αυτοί αμβλύνονται ο χώρος εκδήλωσης της παραβατικότητας διευρύνεται.
Γενικότερα οι μορφές εγκληματικότητας που απασχολούν περισσότερο την επιστημονική κοινότητα είναι οι σοβαρές μορφές εγκληματικής δράσης (οργανωμένο έγκλημα, τρομοκρατία, ριζοσπαστικοποίηση), τα ανθρώπινα δικαιώματα και αυτές οι μορφές που αφορούν στην καθημερινότητα του πολίτη και κυρίως οι τρόποι αντιμετώπισής τους με νέους θεσμούς όπως για παράδειγμα ο αστυνομικός της γειτονιάς, τα Τοπικά Συμβούλια Πρόληψης της Παραβατικότητας κλπ.

❖ Θα μπορούσατε να προχωρήσετε σε κάποιες προβλέψεις/ διαπιστώσεις για την εγκληματικότητα σε εθνικό και διεθνές επίπεδο στο βραχυπρόθεσμο αλλά και μακροπρόθεσμο χρονικό διάστημα;

Εκτιμώ ότι η εγκληματικότητα και δη η βίαιη εγκληματικότητα θα αυξηθεί. Δεν έχουμε πολέμους στην Ευρώπη πια, η εγκληματικότητα όμως θα μας απασχολήσει έντονα. Με βάση τα παραπάνω πιστεύω πως θα αυξηθούν τα βίαια εγκλήματα, σε συνδυασμό με την κρίση που περνάει η Ευρώπη (πολιτισμού, πολιτική, οικονομική). Ίσως δούμε μια έξαρση των συμμοριών ανηλίκων ή νέων παιδιών αν περιθωριοποιηθούν τα νεαρά άτομα που έχει βίαιη συμπεριφορά. Τα νέα παιδιά έχουν τη δική τους (υπό)κουλτούρα η οποία διαδίδεται αστραπιαία μέσω των social media. Αν κάποια παιδιά ένεκα εκδήλωσης βίαιης συμπεριφοράς περιθωριοποιηθούν, είναι πιθανόν να συνασπισθούν. Αν επίσης, λόγω των προσφυγικών ρευμάτων δεν υπάρξει μια πολιτική υποδοχής και προσαρμογής μπορεί να εμφανιστούν φαινόμενα ρατσιστικής, στα μεγάλα αστικά κέντρα με όλες τις αρνητικές συνέπειες αναφορικά με την παραβατικότητα, όπως συμβαίνει σε άλλες ευρωπαϊκές μεγαλουπόλεις.

«Θα αυξηθούν τα βίαια εγκλήματα, σε συνδυασμό με την κρίση που περνάει η Ευρώπη (πολιτισμού, πολιτική, οικονομική)»

^[1] Αναδημοσίευση από τον ηλεκτρονικό περιοδικό Postmodern (τεύχος 01/2020).

Συνέντευξη Γ. Χλούπη

❖ Ποιες είναι οι επιστημονικές σας επισημάνσεις και προτάσεις για την πρόληψη της εγκληματικότητας στη χώρα μας;

Επιγραμματικά, καθώς είναι ένα πολύ μεγάλο ζήτημα, θα έλεγα: Ανάπτυξη και προώθηση της περιστασιακής πρόληψης και της συμμετοχικής αντεγκληματικής πολιτικής για την οποία πιστεύω ότι μπορεί να προσφέρει πάρα πολλά κόντρα στον ατομισμό και την αδιαφορία. Ανάπτυξη βεβαίως της σχετικής παιδείας και σχετικών προγραμμάτων στα σχολεία, αλλά και εκπαίδευση των γονέων στο πλαίσιο ενός εθνικού σχεδίου αντεγκληματικής πολιτικής. Πιστεύω ότι ουσιαστική προληπτική πολιτική γίνεται να κάνουμε μέχρι την προσχολική ηλικία!

❖ Πώς διαμορφώνεται το φαινόμενο της νεανικής παραβατικότητας στην Ελλάδα και διεθνώς;

Όπως προαναφέρθηκε, στους νέους υπάρχει έντονο το φαινόμενο του μιμητισμού και μια (υπο)κουλτούρα που διαδίδεται σαν τον ιό της γρίπης δια των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Σημαντικότερος παράγοντας είναι η μη περιθωριοποίηση των νεών αυτών αλλά η ομαλή επανένταξή τους, διαφορετικά θα συσπειρωθούν μεταξύ τους, θα θεωρήσουν έτσι ότι ανήκουν κάπου αφού η κοινωνία τους εξοβέλισε. Με αυτό τον τρόπο δημιουργούνται οι συμμορίες ανηλίκων και νέων ατόμων. Είναι πολύ ευαίσθητο θέμα και εμπλέκονται πολλοί παράγοντες, γονείς, πολιτεία, σχολεία κ.α.

❖ Λαμβάνοντας υπ' όψιν μας τις αλλαγές σε όλες τις δομές της ελληνικής κοινωνίας αλλά και τους κλυδωνισμούς στο πλαίσιο της σύγχρονης οικογένειας, ποιοι είναι εκείνοι οι παράγοντες που πρέπει να ενισχυθούν με κατεύθυνση την πρόληψη της νεανικής παραβατικότητας;

Ανάπτυξη και καλλιέργεια της συναισθηματικής νοημοσύνης, ενίσχυση του θεσμού της οικογένειας ώστε να υπάρχει περισσότερος χρόνος για να περνάνε οι γονείς με τα παιδιά, ποιοτικός χρόνος, συνεργασία σχολείου και οικογένειας, έγκαιρη αναγνώριση των προβλημάτων, υιοθέτηση βέλτιστων πρακτικών και εμπειρικά τεκμηριωμένα προγράμματα, καθώς και κατάρτιση και εκπαίδευση των γονέων και των παιδαγωγών. Επίσης όσο σημαντική είναι η αγάπη που δίνουμε στα παιδιά μας, εξίσου σημαντικά είναι και τα όρια, βλέπετε τι γίνεται με τα βιντεοπαιχνίδια, τον εθισμό που προκαλούν και τη νοσηλεία στα νοσοκομεία παιδών εκατοντάδων παιδιών τα τελευταία χρόνια.

❖ Πώς θα σχολιάζετε επιστημονικά την αύξηση των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας που απασχολούν εντόνως και τα ΜΜΕ στα χρόνια της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, στη χώρα μας;

Το φαινόμενο της ενδοοικογενειακής βίας είναι τόσο παλιό, όσο και ο θεσμός της οικογένειας. Πρόκειται δε για πολυδιάστατο φαινόμενο που κάνει την εμφάνισή του σε όλες τις κοινωνίες. Η οικογένεια στην Ελλάδα αποτελεί έναν ισχυρό θεσμό, ο οποίος ενώ αντικατοπτρίζει παραδοσιακές δομές βρίσκεται ταυτόχρονα σε μεταβατική περίοδο προς την εποχή της μετανεωτερικότητας.

Από τα στατιστικά δεδομένα της αστυνομίας προκύπτει μια αύξηση των κρουσμάτων ενδοοικογενειακής βίας. Θα ήταν χρήσιμο να γίνει σύγκριση και με παλαιότερα στατιστικά δεδομένα, προ της οικονομικής (και όχι μόνο και κυρίως) κρίσης. Επιπλέον κάθε περίπτωση πρέπει να εξετάζεται ξεχωριστά, καθώς υπάρχουν πολλές μεταβλητές πίσω από έναν αριθμό σε ένα στατιστικό στοιχείο. Επιπλέον, τα στατιστικά δεδομένα προέρχονται από την αστυνομία, ήτοι το πρώτο στάδιο εισροής στο Σύστημα Ποινικής Δικαιοσύνης, έχει μεγάλη σημασία η πορεία και κατάληξη κάθε υπόθεσης που εισρέει στο σύστημα αυτό για να εξαχθούν ασφαλέστερα συμπεράσματα.

« Η οικογένεια στην Ελλάδα αποτελεί έναν ισχυρό θεσμό, ο οποίος ενώ αντικατοπτρίζει παραδοσιακές δομές βρίσκεται ταυτόχρονα σε μεταβατική περίοδο προς την εποχή της μετανεωτερικότητας. »

Εγκληματολογία

Η αύξηση των περιστατικών ενδοοικογενειακής βίας, όπως κάθε εγκληματικού φαινομένου είναι συνδυασμός πολλών παραγόντων. Μπορεί όμως η αύξηση να είναι πλασματική. Χαρακτηριστική περίπτωση «πλασματικής» αύξησης, είναι όταν μια συμπεριφορά που δεν τυποποιούνταν ποινικά, πλέον αποτελεί ποινικό αδίκημα (εγκληματοποίηση) και έτσι αυξάνονται οι στατιστικοί δείκτες. Η βασική νομοθεσία για την αντιμετώπιση της ενδοοικογενειακής βίας είναι ο ν. 3500/2006, ο οποίος τροποποιήθηκε με το ν. 4531/2018 ότε προστέθηκαν και τα πρόσωπα που συνδέονται με σύμφωνο συμβίωσης, οι μόνιμοι σύντροφοι, τα κοινά τέκνα ή τα τέκνα ενός εξ αυτών, οι τέως σύζυγοι, τα μέρη συμφώνου συμβίωσης που έχει λυθεί, καθώς και οι τέως μόνιμοι σύντροφοι. Υπάρχουν λοιπόν πολλές μεταβλητές και στοιχεία που πρέπει να συμπληρώσουν τα στατιστικά δεδομένα και να ερευνηθούν για να εξαχθούν κάποια ασφαλή συμπεράσματα.

Εν προκειμένω λοιπόν και με βάση τα δεδομένα που έχουμε μπορούμε να κάνουμε μόνο εικασίες. Σίγουρα η κρίση (οικονομική, αξιών, πολιτισμού) επηρεάζει τις συμπεριφορές, όπως κάθε έντονη εξωτερική συνθήκη (πόλεμοι, συγκρούσεις, έντονα κλιματικά φαινόμενα). Η κρίση όμως, αποτελεί αφορμή ή δευτερογενές αίτιο, εδώ πρόκειται για οικογενειακές σχέσεις, ήτοι μία κατά βάση εσωτερική - διαπροσωπική κατάσταση. Το πώς ένα εξωτερικό αίτιο θα επηρεάσει το υποκείμενο (οιωνεί δράστης) να ενεργήσει και πώς θα ενεργήσει εν τέλει, εξαρτάται από πολλούς παράγοντες, εσωτερικούς και εξωτερικούς (ένταση συνθηκών, διάρκεια, συγκυρίες, αντιστάσεις, φόβος συνεπειών κ.α.), οι οποίοι μάλιστα δεν είναι σταθεροί αλλά αλληλεπιδρούν συνεχώς μεταξύ τους. Εάν οι εγκληματογόνοι ωθητικοί παράγοντες είναι ισχυρότεροι από τους παράγοντες που συγκρατούν το άτομο, τότε θα έχουμε παραγωγή εγκληματικής δράσης.

Οι διάφορες λοιπόν «κρίσεις» είναι η «φυγόκεντρος δύναμη» η οποία εκδηλώνει ή τις διάφορες παθογένειες της σχέσεις και της προσωπικότητας των κοινωτών αυτής ή αντίθετα τα εγγενή ποιοτικά της στοιχεία.

Δεν ληστεύουν όσοι έχουν ανάγκες οικονομικές, ούτε βιάζουν όσοι έχουν έντονη ερωτική επιθυμία. Δεν υπάρχει απόλυτος εγκληματολογικός αλγόριθμος που να οδηγεί αναπόφευκτα στο έγκλημα, ακόμα και όταν δύο ή πλέον άτομα ζούνε στο ίδιο περιβάλλον, επιδρούν δηλαδή σχεδόν οι ίδιες συνθήκες, μπορεί το ένα να εγκληματήσει και το άλλο όχι (έχουν γίνει σχετικές έρευνες ακόμα και σε μονοζυγωτικά δίδυμα).

Η ουσία έχει να κάνει με την ικανότητα και συναισθηματική ωρίμανση του καθενός μας να χτίζει ουσιαστικές σχέσεις, αγάπης και σεβασμού. Διαβιούμε σε ένα περιβάλλον κοινωνικό όπου είμαστε πολύ κοντά σωματικά ο ένας με τον άλλο, απέχουμε όμως παρασάγγας ψυχικά. Ο έτερος είναι ξένος, ζούμε σε ένα σύμπαν ατομισμού και έλλειψης ενσυναίσθησης και συναισθηματικής νοημοσύνης, αυτός είναι ένας παράγοντας που δύναται να προκαλέσει παραβατική συμπεριφορά.

Η αιτία λοιπόν των διαφόρων εγκληματικών συμπεριφορών είναι σύνθετη και πολυδιάστατη, σε κάθε περίπτωση όμως το ουσιαστικό είναι ο άνθρωπος να διαθέτει ωριμότητα και «ηθικό έρμα», ώστε να μην κλυδωνίζεται εύκολα, να μην είναι έρμαιο των εξωτερικών συνθηκών, όπως μια δύσκολη οικονομική κατάσταση.

❖ «Εγκληματικότητα και μέσα κοινωνικής δικτύωσης/social media»: Ένα ακόμα σοβαρό προς διερεύνηση θέμα για την εγκληματολογία και κρίνω σκόπιμο να μας το αναπτύξετε, με βάση την πολύ σημαντική ερευνητική σας εμπειρία.

Και εδώ μπορούμε να πούμε πολλά. Θα ήθελα να δώσω μία συγκεκριμένη παράμετρο του θέματος: Ένα ζήτημα που θα πρέπει ν' απασχολήσει πιο συστηματικά τους κοινωνικούς επιστήμονες γενικότερα και ειδικότερα τους εγκληματολόγους, είναι το εάν και κατά πόσο οι «τηλε-σχέσεις», οι ανθρώπινες σχέσεις δηλαδή που δημιουργούνται μέσω των social media, επιδρούν στην κοινωνική ζωή και δη στην τυχόν εκδήλωση παραβατικής συμπεριφοράς. Αυτό απαιτεί πολλές έρευνες σχετικά και σίγουρα αρκετά χρόνια για να συναχθούν κάποια ασφαλή συμπεράσματα. Μπορούμε όμως να καταθέσουμε κάποιες σκέψεις. Πολλά, νεαρά άτομα κυ-

« Διαβιούμε σε ένα περιβάλλον κοινωνικό όπου είμαστε πολύ κοντά σωματικά ο ένας με τον άλλο, απέχουμε όμως παρασάγγας ψυχικά. »

Συνέντευξη Γ. Χλούπη

ρίως, κάνουν σχέσεις δια των μέσων κοινωνικής δικτύωσης. Σχέσεις φιλικές και ερωτικές. Επικοινωνούν λοιπόν τις σχέσεις αυτές όχι άμεσα, διαπροσωπικά, αλλά μέσω των συσκευών κινητής τηλεφωνίας και των ηλεκτρονικών υπολογιστών. Γνωρίζονται μέσω αυτών, φλερτάρουν, ερωτοτροπούν μέσω αυτών, κάνουν εικονικές (virtual) – αποπροσωποποιημένες σχέσεις. Πολύς φορές λοιπόν τσακώνονται και μέσω αυτών, εξευτελίζουν, εξυβρίζουν και ενίοτε απειλούν τον άλλο, πολύ πιο εύκολα απ' ότι στο παρελθόν, πολύ πιο εύκολα από τη χρήση αλληλογραφίας και από το να έχουν τον άλλο απέναντί τους, πιο διαδραστικά από ένα τηλεφώνημα. Με αυτό τον τρόπο όμως το άτομο που επιτίθεται, δεν εισπράττει (feed back) άμεσα τον αντίκτυπο της πράξης του από το άτομο στο οποίο απευθύνεται – θύμα, ώστε πιθανόν η πράξη του να τον κάνει να αισθανθεί ντροπή – αιδώς, γιατί, αν το νοιώσει, η κοινωνία θα έχει κερδίσει έναν άνθρωπο, που μπορεί μεν να έσφαλε όπως όλοι, αλλά ένοιωσε άβολα με την πράξη του και σε ένα δεύτερο επίπεδο ίσως αναγνωρίσει το λάθος του και ζητήσει συγνώμη, ή το σκεφτεί δεύτερη φορά για να το ξανακάνει.

Ακροθιγώς αξίζει να αναφερθεί το εξής: Η αποδοκιμασία είναι ένα είδος ανεπίσημου κοινωνικού ελέγχου. Σε έρευνες που έχουν γίνει το «ρεζιλίν» έχει αξιολογηθεί ως σημαντικός λόγος αναχαίσεως του εγκλήματος, η επανενταξιακή ντροπή (reintegrative shaming) παίζει σημαντικό ρόλο στην κοινωνικοποίηση, αλλά και στην πρόληψη του εγκλήματος αποτελώντας έναν ισχυρό μηχανισμό αποτελεσματικού κοινωνικού ελέγχου, επανεντάσσοντας το δράστη στην κοινότητα χωρίς να τον στιγματίζει και να τον περιθωριοποιεί.

Δεν εισπράττει λοιπόν το άτομο αυτό τον πόνο του άλλου, τη θλίψη στα μάτια του, το δάκρυ του, ακόμη και τον θυμό του, ή την αντίδραση από το περιβάλλον, από τους συμμαθητές, τους δασκάλους, τους φίλους, τους συναδέλφους, τους περαστικούς. Μπορεί ευκολότερα να πληγώνει τον άλλο, να τον κοροϊδεύει. Μειώνεται έτσι η ενσυναίσθησή του. Κάνοντας λοιπόν σχέσεις έως ένα βαθμό εικονικές και «εκ του ασφαλούς» λόγω αποστάσεως, σχέσεις επιφανειακές και όχι σε βάθος (ανεπηρέαστες από τα likes), ίσως αύριο είναι πιο εύκολο γι' αυτόν τον άνθρωπο να εκδηλώσει μια βίαιη ή παραβατική συμπεριφορά. Βέβαια αυτό εξαρτάται από πάρα πολλούς παράγοντες ατομικούς κυρίως, αλλά και κοινωνικούς. Σε κάθε όμως περίπτωση τα παραπάνω θα έπρεπε να προβληματίσουν, ιδίως όσοι από εμάς είμαστε γονείς ή ασχολούμαστε με τα νέα παιδιά, ώστε να ευαισθητοποιηθούμε. Τα παιδιά, όπως είπαμε και παραπάνω, θέλουν αγάπη και όρια, για να γίνουν ώριμοι και υπεύθυνοι πολίτες.

❖ Κύριε Χλούπη, πώς ορίζεται η έννοια της συμμετοχικής αντεγκληματικής πολιτικής και ποια η σημασία της στην αντιμετώπιση της χαρακτηριζόμενης σκοτεινής εγκληματικότητας, δηλαδή εγκλημάτων που --κυρίως-- εξαιτίας φόβου δεν καταγγέλλονται, όπως ενδεικτικά αναφέρω υποθέσεις ενδοοικογενειακής βίας, κακοποίησης ανηλίκων κ.λπ.;

Εξαιρετική ερώτηση και σας ευχαριστώ.

Η, πολλές φορές στείρα και με ιδιαίτερα υψηλό κόστος, καταστολή δεν είναι πανάκεια, ούτε φαίνεται να έχει λύσει το πρόβλημα της εγκληματικότητας, το βάρος πρέπει να δοθεί στην πρόληψη και στη συμμετοχή – ευαισθητοποίηση του πολίτη στην αντιμετώπιση της παραβατικότητας στο πλαίσιο της νομιμότητας, εξάλλου αυτό είναι κάτι που μας αφορά όλους.

Η εθνική προληπτική πολιτική, γενικότερα, θα πρέπει να επιζητά στενότερη συνεργασία μεταξύ του οικονομικού συστήματος και του συστήματος ποινικής δικαιοσύνης, του εκπαιδευτικού συστήματος, της ακαδημαϊκής κοινότητας και των επικοινωνιακών φορέων. Έτσι εκπαιδευτικοί οργανισμοί, επιχειρήσεις και άλλες ομάδες μπορούν να κινητοποιηθούν σε προληπτικό επίπεδο με βασική κατεύθυνση την ενημέρωση. Εκπαιδευτικά προγράμματα στη μέση, ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση, σε επιχειρήσεις με υψηλό βαθμό θυματοποίησης, στον τραπεζικό τομέα και σε κυβερνητικά στελέχη μπορούν να διαδραματίσουν σημαντικό ρόλο. Το ίδιο σημαντικό είναι ο ρόλος των Ο.Τ.Α. Στο Παλέρμο της Ιταλίας, 25.000 παιδιά ετησίως συμμετέχουν σε σχετικά εκπαιδευτικά προγράμματα. Ο σκοπός είναι να αλλάξουν τα στερεότυπα που επιτρέπουν στη μαφία να ακμάζει. Παρόμοιες πρωτοβουλίες έχουν ληφθεί και στο Χονγκ-Κονγκ και φυσικά ο θεσμός των Τοπικών Συμβουλίων Πρόληψης της Παραβατικότητας.

« Η αποδοκιμασία είναι ένα είδος ανεπίσημου κοινωνικού ελέγχου. »

Εγκληματολογία

Όπως αναφέρει και ο Παπαθεοδώρου, επιβάλλεται η ανάληψη από την πλευρά του κράτους, των Ο.Τ.Α. και των πολιτών, μιας κοινής κοινωνικής ευθύνης τόσο για τη χάραξη και υλοποίηση, όσο και για την αποτελεσματικότητα των πολιτικών πρόληψης, με αποτέλεσμα την αναβάθμιση του ρόλου του πολίτη και το μετασχηματισμό του από απλό αποδέκτη των προβλημάτων της εγκληματικότητας, σε ενεργό υποκείμενο εξεύρεσης λύσεων για την αντιμετώπισή τους.

Ξέρετε ακούμε συχνά στα ΜΜΕ ή διαβάζουμε στον ηλεκτρονικό τύπο σχετικά με κάποιο στυγερό έγκλημα, συνήθως ενδοοικογενειακής βίας ότι «η κοινωνία ήξερε και δεν μίλαγε...». Έχει να κάνει με την αδιαφορία και τον ατομισμό που αναφέραμε παραπάνω. Η λογική του «ωχ αδερφέ εγώ θα λύσω το πρόβλημα τώρα» Τότε όμως είναι που το ... «πρόβλημα» θα χτυπήσει και την δική σου πόρτα.

Η ανοχή είναι ΣΥΝΕΝΟΧΗ σε αυτές τις περιπτώσεις.

❖ «Media και Έγκλημα»: πώς διαμορφώνεται αυτή η σχέση στη σημερινή εποχή και σε ποια σημεία, κατά την άποψη σας, ο σύγχρονος δημοσιογράφος πρέπει να δώσει έμφαση, με στόχο την ενημέρωση του κοινού για υποθέσεις υψηλού εγκληματολογικού ενδιαφέροντος;

Θα χαρακτηρίζα αυτή τη σχέση ως «σχέση πάθους»!

Μια τέτοια σχέση είναι καλό να μπει σε πλαίσιο για να μην προκαλεί προβλήματα.

Θα πρέπει να βρεθεί η χρυσή τομή ανάμεσα στο καθήκον ενημέρωσης και μη παρεμπόδισης του έργου της αστυνομίας και στην ενημέρωση χωρίς κινδυνολογίες και καλλιέργεια φόβου. Πρέπει να υπάρχουν κανόνες και ένα σχετικό πλαίσιο, όπου δεν υπάρχει κάτι σχετικό, το οποίο θα διαμορφωθεί μέσω μιας ουσιαστικής συζήτησης μεταξύ του αντιπροσωπευτικού οργάνου των δημοσιογράφων από τη μία και των αστυνομικών αρχών από την άλλη.

Δεν πρέπει να λησμονείται ότι ο ύποπτος έχει δικαιώματα, τα ΜΜΕ δεν πρέπει να είναι «ανθρωποφάγα». Ζούμε στην εποχή της εικόνας, πρέπει όμως να υπάρχουν κανόνες, αλλιώς θα γίνουμε «Ζούγκλα».

Δεν πρέπει να γίνονται «ανθρωποθυσίες» στον ψηφιακό βωμό της ενημέρωσης.

❖ Ολοκληρώνοντας την πολύ ενδιαφέρουσα συζήτησή μας, θα θέλατε να περάσετε κάποιο μήνυμα στο αναγνωστικό μας κοινό που σε καθημερινή, σχεδόν, βάση πληροφορείται από το αστυνομικό ρεπορτάζ για υποθέσεις σοβαρού εγκληματολογικού ενδιαφέροντος;

«Θα πρέπει να βρεθεί η χρυσή τομή ανάμεσα στο καθήκον ενημέρωσης και μη παρεμπόδισης του έργου της αστυνομίας και στην ενημέρωση χωρίς κινδυνολογίες και καλλιέργεια φόβου.»

Κυρία Καρδαρά εσείς τα γνωρίζετε καλύτερα αυτά τα θέματα.

Σε συνδυασμό με όσα αναφέρθηκαν στην προηγούμενη ερώτηση, θα έλεγα ότι ο φόβος του εγκλήματος δεν ανταποκρίνεται πάντα στην πραγματικότητα. Το κοινό είναι καλό να επιδεικνύει μια κριτική στάση στα ΜΜΕ και αντίστοιχα τα ΜΜΕ μian υπεύθυνη στάση στη κοινωνία.

❖ Κυριε Χλούπη, σας ευχαριστώ θερμά και σας εύχομαι δύναμη στο πολύ σημαντικό επιστημονικό σας έργο!

Εγώ σας ευχαριστώ για τις πολύ εύστοχες ερωτήσεις σας.

•••••